

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobců: **a) M. Č., b) M. M., c) Z. M.**, všichni zastoupeni JUDr. Josefem Šírkem, advokátem se sídlem Dr. Bureše 1185/1, České Budějovice, proti žalovanému: **Magistrát města České Budějovice**, se sídlem nám. Přemysla Otakara II. č. 1, 2, České Budějovice, o žalobě proti nečinnosti správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 19. 9. 2014, č. j. 10 A 80/2014 – 47,

t a k t o :

- I. Řízení **s e z a s t a v u j e .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobcům **a), b) a c) s e v r a c í** zaplacený soudní poplatek ve výši 3 x 4000 Kč; poplatek bude vyplacen do třiceti (30) dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám JUDr. Josefa Šírka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci jako stěžovatelé brojili včas podanou kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jejich žaloba proti nečinnosti žalovaného, jíž se u Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) domáhali uložení vydání rozhodnutí žalovaným v řízení o odstranění stavby. Žalobci spatřovali nečinnost žalovaného zejména v nepokračování v přerušném správním řízení více než rok poté, co bylo krajským soudem pravomocně rozhodnuto o předběžné otázce, pro kterou bylo původně žalovaným předmětné řízení přerušeno. Krajský soud v napadeném rozsudku konstatoval, že v daném případě nebylo zjištěno, že by žalovaný v řízení o odstranění stavby nekonal nebo konal se značnými nebo neodůvodněnými prodlevami.

Podáním ze dne 18. 2. 2015 vzali stěžovatelé svou kasační stížnost výslovně v celém rozsahu zpět. Jako důvod zpětvzetí uvedli vydání rozhodnutí žalovaného ve věci samé ze dne 17. 2. 2015, č. j. OOŽP/8653/2014/Kub, čímž odpadl důvod správní žaloby proti nečinnosti stavebního úřadu a současně i důvod kasační stížnosti. Současně navrhli, aby Nejvyšší správní soud řízení o kasační stížnosti zastavil podle § 47 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) ve spojení s § 62 odst. 4 první věta s. ř. s.

Podle § 47 písm. b) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, prohlásí-li navrhovatel, že byl po podání návrhu postupem správního orgánu plně uspokojen, přičemž se odkazuje na § 62 s. ř. s., tedy na ustanovení upravující institut uspokojení navrhovatele. Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě postup účastníků řízení neodpovídal zákonným podmínkám tohoto institutu; jedná se toliko o první rozhodnutí správního orgánu ve věci samé, vydané v řízení, ve kterém, dle kasační stížnosti napadeného rozsudku, nebyla shledána nečinnost správního orgánu nebo neodůvodněné průtahy.

Podrobně se možností aplikace zákonných ustanovení § 47 písm. b) s. ř. s., ve spojení s § 62 s. ř. s., v řízení o žalobě proti nečinnosti správního orgánu (do značné míry použitelné i pro účely řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí o žalobě proti nečinnosti správního orgánu) zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 25. 6. 2008, č. j. 1 Ans 4/2008 – 62 (veškerá zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z <http://www.nssoud.cz>), kde mj. uvedl, že institut uspokojení žalobce na řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu aplikovat nelze.

Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že v projednávané věci nenaplnňuje vydání rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 2. 2015, č. j. OOŽP/8653/2014/Kub, znaky uspokojení navrhovatele dle § 62 s. ř. s. Není proto namístě zastavení řízení dle § 47 písm. b) s. ř. s. Podání stěžovatele nicméně nezavdává pochybností o jeho obsahu, jímž je zpětvzetí kasační stížnosti, což vede k zastavení řízení o kasační stížnosti dle § 47 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. V souladu s dispoziční zásadou, ovládající řízení o kasační stížnosti a nacházející svůj odraz právě v § 47 písm. a) s. ř. s., Nejvyšší správní soud řízení zastavil.

Spolu se zpětvzetím kasační stížnosti stěžovatelé navrhli, aby zdejší soud rozhodl ve smyslu ustanovení § 64 s. ř. s. ve spojení s § 146 odst. 2 poslední větou zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“) tak, že se stěžovatelům přiznává nárok na náhradu nákladů řízení.

Podle § 120 s. ř. s. se pro řízení upravená v části třetí hlavy třetí s. ř. s., tedy i pro řízení o kasační stížnosti, užití přiměřeně ustanovení části třetí hlavy první téhož zákona. To však jen za naplnění podmínky absence speciální úpravy prvně zmíněného systematického celku s. ř. s. Jelikož úprava přiznávání náhrady nákladů řízení o kasační stížnosti není v příslušné hlavě s. ř. s. upravena, je třeba skrze pravidlo obsažené v § 120 tohoto zákona aplikovat obecnou úpravu přiznávání náhrady nákladů ve správním soudnictví, jež je zakotvena v ustanoveních § 60 a § 61 s. ř. s. Pro stěžovatele navrhované užití ustanovení o. s. ř. ve vztahu k náhradě nákladů řízení tudíž není dán prostor. Ustanovení § 64 s. ř. s. totiž umožňuje přiměřené užití přesně vymezené části ustanovení o. s. ř. pouze tehdy, nestanoví-li s. ř. s. svou vlastní úpravu procesního postupu.

pokračování

O náhradě nákladů řízení proto Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Ačkoli stěžovatelé výslovně netvrdili zpětvzetí kasační stížnosti pro pozdější chování žalovaného (§ 60 odst. 3 věta druhá s. ř. s.), jež je podmínkou pro přiznání náhrady nákladů řízení, považuje Nejvyšší správní soud za vhodné podotknout, že za daných okolností, kdy je třeba zejména brát v potaz účel řízení o kasační stížnosti, není tato podmínka naplněna.

Pro účely rozhodování o přiznání náhrady nákladů řízení o kasační stížnosti dle § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s. je nutné mít na zřeteli odlišný primární předmět řízení o žalobě proti nečinnosti správního orgánu na straně jedné a řízení o kasační stížnosti na straně druhé. Předmětem později uvedeného soudního řízení je přezkum soudního rozhodnutí, na rozdíl od zjišťování nečinnosti či nedůvodných průtahů v řízení u správního orgánu v řízení před krajskými soudy. Této distinkci je třeba v daném případě přizpůsobit výklad předmětného zákonného ustanovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je obecně stěžovatelem tvrzená nezákonnost napadeného soudního rozhodnutí. Ústavní soud přitom ve svém nálezu ze dne 1. 11. 2007, sp. zn. III. ÚS 677/07 (dostupném z <http://nalus.usoud.cz>), vyslovil názor, dle kterého, pokud žalobce opodstatněně brojí proti nečinnosti správního orgánu, který ji následně ukončí vydáním rozhodnutí, pročez vezme žalobce svoji žalobu zpět, náleží mu právo na náhradu nákladů soudního řízení. Nejvyšší správní soud se s výše citovaným nálezem Ústavního soudu ztotožnil např. ve svém rozsudku ze dne 25. 10. 2007, č. j. 9 Ans 7/2007 – 76, nebo ze dne 27. 4. 2012, č. j. 2 Ans 3/2012 – 31. V zásadě je totiž § 60 odst. 3 věta druhá s. ř. s. promítnutím obecného pravidla přiznávání náhrady nákladů soudního řízení procesní straně, jež byla v tomto řízení úspěšná. Typová situace, ve které by navrhovatel, beroucí svůj návrh pro chování odpůrce zpět, ač by jinak měl ve věci úspěch, měl nést náklady, které mu v takovém řízení vznikly, se však na první pohled jeví být nespravedlivou. Navrhovatel by se totiž zpětvzetím žaloby vystavoval ekonomickému postihu tam, kde by při nevyužití svého práva disponovat návrhem na zahájení řízení k onomu ekonomickému postihu nebylo došlo. V případě žalob na ochranu proti nečinnosti správního orgánu pak nabývá na intenzitě problematika iniciální důvodnosti návrhu, jenž v důsledku chování žalovaného správního orgánu důvodnosti pozbyl – jinými slovy návrh sice byl v době jeho podání důvodný, ne však již v době vydání soudního rozhodnutí ve věci.

Z výše uvedeného lze vyvodit, že v rámci posuzování aplikace § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s. je třeba s ohledem na okolnosti dané věci zkoumat jednak zda byl návrh důvodný v době před pozdějším chováním odpůrce, jednak zda bylo chování odpůrce, pro které navrhovatel vzal svůj návrh zpět, způsobilé podstatným způsobem ovlivnit posouzení důvodnosti návrhu ze strany soudu. Pakliže není splněno byť jen jedno z těchto kritérií, nelze aplikovat ustanovení § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s.

Při zkoumání výše vyřčených podmínek v prostředí nyní posuzované věci Nejvyšší správní soud uzavírá, že samotné vydání rozhodnutí žalovaným správním orgánem z povahy věci zpravidla není způsobilé podstatně ovlivnit posouzení důvodnosti kasační stížnosti směřující proti napadenému rozsudku krajského soudu.

O náhradě nákladů řízení proto Nejvyšší správní soud rozhodl za užití § 120 s. ř. s. podle ustanovení § 60 odst. 3 věty první s. ř. s., dle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno.

Pokud jde o vrácení zaplaceného soudního poplatku, postupoval Nejvyšší správní soud podle § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, v účinném znění, ve spojení s § 10 odst. 5 téhož zákona. Podle těchto ustanovení soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek za řízení, který je splatný mj. podáním kasační stížnosti, snížený o 20 %, nejméně však o 1000 Kč, bylo-li řízení zastaveno před vydáním rozhodnutí o věci samé. V daném případě stěžovatelé zaplatili po podání kasační stížnosti na účet Nejvyššího správního soudu soudní poplatek ve výši 3 x 5000 Kč (položka č. 19 sazebníku soudních poplatků). V souladu s citovanými ustanoveními se zaplacený soudní poplatek sníží o částku 3 x 1000 Kč, stěžovatelům tedy bude ze zaplaceného soudního poplatku vrácena částka 3 x 4000 Kč, a to z účtu tohoto soudu v určené lhůtě k rukám jejich zástupce.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. února 2015

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu